

BÖGENÄRLÖS

EDVIN TÖRNBLOM

**BÖGEN
ÄR LÖS**

FORUM

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Edvin Törnblom 2022
Omslag: Kerstin Hanson
Omslagsfoto: Ellen Nykvist
Tryckt hos ScandBook EU 2022
ISBN 978-91-37-50219-9

Till alla er där hemma.

INNEHÅLL

Förord	9
Hbtqi-parlör	13
En komma ut-historia	15
Hur blir man bög?	28
Bögarnas kamp	37
Herstory	65
Popdivan – det viktigaste vi har	83
Den första kyssen	106
Inte allt, men mycket om bögsex	115
Hur många barn får jag när jag blir stor?	134
Hbtqi i världen	145
Användbara ord och uttryck	156
Tips till dig som kommer ut	164
Tips till dig som tar emot ett komma ut-besked	179
Vardagshomofobi	189
Encore	204
Tack	206

FÖRORD

Det finns en gata vid radhuset där jag växte upp. Den är ungefär hundra meter lång och där ligger kanske trettio olika hus. Mellan garagelängorna finns en äng omringad av skyhöga träd med löv som prasslar när vinden gör sitt. På sommaren ställer nån av papporna ut blomlådor med reflexer för att hindra bilarna från att åka för snabbt och riskera att köra på barnen som leker och cyklar i området.

Min högsta dröm var att bli påkörd av en av dom bilarna.

Jag var elva år när jag insåg jag att jag inte är som alla andra. Jag förstod att jag var homosexuell. Där och då rasade hela min värld.

Mina största intressen var att hänga på Ica Maxi eller att leka telefonist på resebyrå. Och jag var tjock. Så redan där var jag mobbad. Utfrysst. Jag ville ge upp totalt, försvinna från jordens yta. Vartenda andetag gjorde ont. Jag ville ta livet av mig.

Klipp till femton år senare. Nu är det det absolut bästa som hänt mig, alla kategorier. Om jag fick välja mellan att

vara straight eller en jävla böj hade jag hundra procent valt jävla böj.

Men, jag måste erkänna en sak: Jag är riktigt usel på att vara böj. Jätte-jätteusel. Flera gånger har jag stått bredvid prideparaden för att jag inte orkar gå med. Jag har knappt några homo- eller transvänner. Jag har varit på gayklubb kanske fem gånger i mitt liv och fram till för ett år sen visste jag inte ens vad Venhälsan var för nåt. Under hela mitt liv har jag bara umgåtts med straighta kvinnor och rört mig i heteronormativa sammanhang. Egentligen har jag inte ens särskilt bra koll på vilka rättigheter vi homosexuella har och inte har.

Trots att jag på pappret är usel som homosexuell har jag i hela mitt liv ändå varit ”bögen”. Du vet, jag hade bara tjejkompisar och hängde helst med mammorna i köket när föräldrarna hade middag istället för att spela FIFA med dom andra barnen. Dessutom snackar jag fjolligt, gillar Melodifestivalen, anser att Colin Nutley-filmen *Gossip* är ett kulturellt arv och gillar givetvis att bli påsatt av andra män.

Min högsta dröm är ju att bli sedd som bara ”Edvin”. Hahaha, vilket uselt försök att låta djup och poetisk. Men ni fattar vad jag menar. Jag är böj, inte en särskilt ”bra” böj, och vill bli sedd som den människa jag är.

Missförstå mig rätt: Jag *älskar* att vara böj och är stolt över det. Jag känner mig speciell och utvald (som Kristi brud). Jag *älskar* att följa svinroliga homo- och transpersoner som gör memes och skämtar om sig själva på Instagram och Tiktok. Jag skrattar varje gång nån jämför

mig med Cam i Modern Family. Det är en fantastisk kultur att vara en del av.

Men jag vill redan i förväg be om ursäkt. Jag har inte koll på alla regler och lagar som gäller inom hbtqi-världen. Den här boken innehåller inga pekpinningar eller kritik mot folk som råkar säga eller göra fel när dom egentligen menar väl. Det är nämligen skillnad på nån som av nyfikenhet och okunskap ställer en lite plump fråga och nån som hatar och vill döda alla homo- och transpersoner.

Du kanske är en tonåring som, precis som jag, insett att du inte är som alla andra och behöver lite hjälp med hur du ska hantera dina nya känslor och sammanhang. Eller kanske är du mycket äldre än så och känner dig nyfiken på hbtqi-världen och hur fan man gör när man vill börja leva sitt nya liv. Kanske är du en lärare som försiktigt kommer rekommendera en elev att låna den här boken på skolbiblioteket, eftersom du har dina små misstankar. Du kanske är ett riktigt paragrafryttarhomo som med sur min undrar vad den där omstridda typen Edvin Törnblom har kokat ihop för homobok. Eller så är du en mamma som ända sen sekunden din unge ploppade ur din vajajjay vetat att du en dag kommer hitta en pride-pin i hens ryggsäck, men du har inte nån aning om vad du ska säga eller göra, eller vad du ska svara på frågan "Kastade du shade idag när du dragged Anettes back rolls for filth?".

Jag har själv sagt eller gjort fel otaliga gånger, men det är helt okej. Det finns nämligen en så sjukt enkel grej som man kan göra när man gjort fel: lära sig av sina misstag. Kom ihåg vad som blev fel och försök göra rätt nästa gång.

Ett annat ord för det är respekt. Om du behandlar en person med respekt blir oftast det andra rätt.

Det är också så lätt att säga till andra som inte har koll att dom ska "LÄSA PÅ!!!" och "UTBILDA SIG, FÖR GUDS SKULL!". Och här sitter du nu med en bok i handen som verkligen kan vara en hjälp på vägen om du vill få större förståelse för hbtqi. Hoppas jag? Eller så har jag gjort allt fel. Fuck. Då blir det att lära sig till nästa gång.

HBTQI-PARLÖR

H står för homosexuell – att attraheras av personer av samma kön. Jag tillhör själv den här gruppen och hävdar att vi kommit relativt långt i vår jämställdhetskamp, i alla fall i Sverige. Det är också den grupp jag diskuterar allra mest i boken, och särskilt då manlig homosexualitet.

B står för bisexuell – att attraheras av både män och kvinnor. Denna grupp har blivit mer och mer uppmärksammas och respekterad, men var länge inte helt betrodd. Som att det bara skulle vara en ”fas” man går igenom innan man blir full blown homo. Lyckligtvis vet vi bättre idag.

T står för transperson – ett paraplybegrepp för personer som bryter mot samhällets normer när det gäller kön, könsidentitet eller könsuttryck. Det kan till exempel vara människor som har fötts i fel kropp och därför väljer att leva som det andra könet, och/eller genomgå en könsbekräftande behandling. Den här gruppen är fortfarande otroligt marginaliserad och utsatt och det finns mycket kvar att kämpa för.

Q står för queer – ett samlingsnamn för allt som är normbrytande och gränsöverskridande. Här ryms också icke-binära, alltså personer som helt vill undvika att kategoriseras utifrån samhällets uppfattningar om kön.

I står för intersexperson – då könskromosomerna, testiklarna/äggstockarna eller könsorganens utveckling avviker från det typiska.

Du kan läsa mer om dessa begrepp, och många fler, på RFSL:s hemsida.

EN KOMMA UT-HISTORIA

Jag känner hur knivsudden trycker mot magen. Den är inte så vass som jag trodde, det är faktiskt snarare en skön känsla. Sekunden jag trycker lite hårdare kommer allting falla ut. Självklart inte bara alla inälvor, utan också ångesten och paniken jag haft inom mig under *så lång tid*.

Mina trettonåriga, förpubertala händer håller stenhårt om skaftet. Händer som i vanliga fall är alldeles rödflammi- ga och fula, men som nu är helt kritvita av blodstockning. Lite som Kate Winslets hy i *Titanic*. Så där rikt porslinsvit.

Bara ett lite hårdare tryck, så är det över. Då försvinner allt.

Nu tänker du ”Skulle inte det här vara en rolig och underhållande bok om hbtqi? Typ en sån där man kan ha liggandes på toaletten så att middagsgästerna kan kika i den medan dom bajsar!”. Jag förstår hur du tänker. Men utan en berättelse om min egen resa blir det inte mycket till bok. Du får helt enkelt ta det onda med det goda och hänga med.

Till en början försökte jag vifta bort mitt självmordsför-

sök och avskriva det som att jag bara var överdramatisk. Jag tänkte på det jag sett i filmerna: att om man mår riktigt, riktigt dåligt – ja, då ska man ju försöka ta livet av sig.

Men frågan är förstås varför jag mådde så dåligt från början. Det startade några år tidigare, då jag insåg att jag var bög.

Och redan här vill jag stanna till och förtydliga en sak: Jag kallar mig för BÖG. Inte gay. Inte homosexuell. Utan BÖG. Jag uppmanar absolut alla jag känner att använda det ordet, och det roligaste som finns är att höra när straighta personer försöker säga det. Dom börjar starkt med att betona B:et, sen ångrar dom sig mitt i eftersom dom tycker att det låter otrevligt, men det är ett alldeles för kort ord för att man ska kunna ”släta över” det och välja nåt annat istället, så Ö:et blir väldigt svagt. Sen följer en kort paus innan dom tystnar helt inför G:et, som om dom försöker dölja att dom ens tänkte säga det från första början.

Ja, historiskt sett har ”bög” använts som ett extremt diskriminerande skällsord. Det gör det fortfarande till viss del, men om vi bögar inte själva benämner vår sexualitet kanske vi rentav bidrar till stigmat kring den, eller hur?

Vad jag menar är att det borde vara *vårt* ord, inte homofobernas. Vi kan reclaima det och får faktiskt bestämma hur det ska användas. Okej, nu googlade jag varifrån det har sitt ursprung och enligt Wikipedia är det omdiskuterat men kan härledas från slangordet ”bögis” som betyder ”lättlurad man”. Skrek rakt ut. Beskriver väl oss bögar perfekt?

Tillbaka till mig. En av dom absolut vanligaste frågorna

man får som bög är ”När förstod du att du var bög?”.

Ja du. Det många inte vet är att man faktiskt blir uppringd av Petra Mede som berättar nyheten och går igenom lite info som man senare får hemskickad i en pamflett eller direkt via mejl.

Nej men helt ärligt, hur märker man att man är bög eller inte tillhör den sexuella normen? ”Sånt kan man inte veta, särskilt inte när man är så ung” skulle en politiskt korrekt straight person svara. Men det är verkligen *så* typiskt straighta att svara så, för dom vet ju bara hur det känns att tillhöra normen. Skiljer man ut sig på nåt sätt *vet* man bara. Man *känner* att man inte är som alla andra. Sen kan det såklart ta tid att sätta ord på det, för man vet helt enkelt ännu inte vilka ord man ska använda. Personligen tycker jag att sexualitet och könsuttryck bäst beskrivs som ett spektrum – det finns inga svartvita eller enkla förklaringar, vi är alla olika och befinner oss nånstans på den där skalan.

Jag själv var i alla fall runt elva år när jag för första gången satte ord på att jag var bög. Det som ledde fram till den uppenbarelsen var att det pirrade i magen när jag såg en snygg kille på tv. I skolan blev jag alldeles varm i kroppen och röd i ansiktet när den äldre killen Charlie gick förbi och tittade på mig i korridoren, och jag hade alltid lite, lite stånd när jag gick ut ur omklädningsrummet efter idrotten.

Men sen stod jag där och insåg att jag inte är som alla andra och mådde rentav skit. Jag vågar nog tala för dom flesta när jag säger att man verkligen mår *så dåligt* när den där insikten landar i en för första gången. Ofta har

man i hela sitt liv matats med negativa attityder kring homosexualitet – från tv, radio, tidningar, sociala medier, kompisar, familj och lärare – att man känner så innerligt, allra, allra längst in i kroppen, att nåt är fel, äckligt, sjukt, vidrigt, konstigt, läskigt och främmande.

Det handlar inte om att man själv betar sig homofobiskt, utan det är så samhället ser ut, hur inkluderande och upplysta vi än tror att vi är. Man ska passa in i en norm som formats av samma personer som tycker att allt avvikande är fel, äckligt, sjukt, vidrigt, konstigt, läskigt och främmande.

Vi gör oss redo att välkomna nästa gäst upp på scen: EN DJUP DEPRESSION!

För mig var det oundvikligt att hamna där. Tankarna snurrade i huvudet varje sekund; ofta kunde jag vakna med ett avgrundsvrål, helt kallsvettigt mitt i natten, och bara sitta och skaka på sängkanten. Ångesten åt upp mig inifrån och snart började frågan om jag skulle komma ut dyka upp i huvudet.

Och det skulle jag givetvis inte. Absolut inte. Nej, nej, nej. Dom här känslorna, ja dom skulle tryckas bort till varje pris. Det skulle ju gå över! Och om dom inte gjorde det, ja då fick jag ju bara låtsas, tänkte jag. Jag kommer träffa en superhärlig tjej och vi kommer leva så lyckligt, ja vi kommer vara *så* himla kära! Och barn ska vi ha, ja många barn, och det kommer bli så trevligt och vi ska bo i ett fint hus och ha parmiddagar. Nej, det blir inget kuksugeri för mig inte!

Jag kommer inte ihåg om jag reflekterade kring vad

andra skulle tycka, eller om det skulle bli några specifika konsekvenser om jag berättade för andra. Jag tror snarare att det handlade om en så otroligt monumental existentiell panik, bara över faktumet att jag var bög. Jag kanske var oförmögen att bena ut mina tankar, för jag antar att den stora paniken ändå handlade om att jag var livrädd över hur andra skulle reagera på beskedet. Skulle jag bli utkastad ur hemmet, skulle jag bli helt utmobbad och utfryst, skulle jag helt och hållet dö? Det var så mycket känslor, ångest och vanda att det bara blev för mycket.

Så jag vägrade komma ut som bög. Och det gör jag än idag.

Själva innebörden, fokuset och pressen kring att komma ut är nämligen helt jävla sanslös. Om vi tar det från början så är själva begreppet att ”komma ut” problematiskt, eftersom det bara fokuserar på mottagaren av beskedet, alltså den man ska komma ut inför. Tydligen är föreställningen att man har nåt slags skyldighet att berätta att man inte är straight. Så att det blir *tydligt* för den andra personen. Allt fokus läggs på nån annan, när det egentligen bara bör handla om en själv.

Härmed vill jag att vi slutar prata om att ”komma ut” och istället börjar prata om att ha en så kallad acceptansperiod. Och det här handlar inte om att jag tror att vi lever i nåt slags drömvärld där alla får vara vem dom vill utan att nån dömer, nej. Eftersom vi lever i en heteronormativ värld måste vi låta alla som inte tillhör normen få tid på sig att reflektera, förstå och acceptera sig själva. Så att fokus hamnar på oss, inte mottagaren. Vi byter egentligen

bara ut begreppen – från ”att komma ut” till ”att ha en acceptansperiod”.

Det är vad det handlar om i slutändan, att man *själv* accepterar sig *själv* för den man är. Annars blir det jävligt tufft, eftersom man ska stå ut med sig själv resten av sitt liv. Först när man accepterat läget kan man låta sina anhöriga och vänner gå igenom sina egna acceptansperioder, för att förstå beskedet och börja leva med det. Vi tar därmed bort fokuset och pressen från dom där få sekunderna det tar att komma ut och äger istället den långa tid det tar att acceptera sig själv.

Efter självmordsförsöket fortsatte jag må skit. Det var egentligen bara en enda lång väntan på att alla tankar skulle försvinna. Jag började komma i puberteten och försökte bli kär i tjejer och det gick ju verkligen toppen (det gick inte toppen, reds. anm.). Men ju äldre jag blev, och ju mer straight jag försökte spela, desto böigare blev jag. Då kom mobbningen, och det var en smäll lika stark som när alarmet går igång på din Iphone klockan sju på morgonen.

Det började med att folk frågade varför jag pratade så fjolligt. Jag frågade verkligen mig själv samma sak. Varför pratar jag så fjolligt? Jag pratar ju bara? Okej, absolut att jag i vuxen ålder ibland lägger till med ett manér för att vara rolig, men då försökte jag *verkligen* prata manligt. Jag försökte allt jag kunde! Men det gick inte. Det var som att min röst var förprogrammerad från födseln.

Senare började mobbarna skrika lite ord efter mig i

korridoren. Det vanliga egentligen. ”Jävla bög”, ”Jävla äckel”, ”Varför är du så bödig?”, ”Vad fan har du på dig?”. Och helt ärligt: Vad fan hade jag på mig? Vid ett tillfälle i femman, när jag kände mig lite extra kreativ, tog jag en vass sax och en fin tröja och klippte av runt linningen så att den blev helt off shoulder. Och jag var inte färdig där. Nej, nej. Jag tog upp saxen igen från golvet och klippte upp hela t-shirten nerifrån och upp i små, små tunna remsor som slutade precis så högt upp att jag inte skulle visa bröstvårtorna på mina lite för stora chipstuttar. Nu såg t-shirten ut som en bandeau-topp med remsor à la en cha cha cha-klänning från *Let's Dance*. Helt perfekt att dyka upp med i skolan.

Så här i efterhand tackar jag mobbarna för att dom retade mig för just den tröjan, för den var ju beyond vidrig. (Men ändå, gå till skolan i egen design elva år gammal. Fucking rockstar.)

När jag tänker på det nu fick jag egentligen inte höra så ”farliga” ord, helt ärligt. Jag kom ändå rätt lindrigt undan, man hör ju om personer som har det mycket värre. Men det händer nåt med en när man under varje vaken minut, så kraftigt man bara kan, försöker motarbeta att man är bög. Att sen ha ett gäng personer som dagligen påpekar att man inte lyckas med det var faktiskt jävligt tufft.

Kulmen på mobbningen nåddes sensommaren innan jag skulle börja sjuan. Jag hade absolut inga vänner. Det berodde inte bara på att jag var konstig och bög utan nog också på att jag var ganska elak mot dom som ändå försökte närma sig mig, men jag mådde ju så fucking dåligt.

En kompis hade jag i alla fall lyckats skaffa mig. Vi kan kalla honom Robin. Han bodde i samma område som jag ute i Nacka och vi hade så himla roligt tillsammans. (OBS, vill brasklappa redan nu och säga att denna story inte kommer sluta i nåt slags ljuvlig *Call me by your name*-scen där vi skrattande och nakna springer runt på ett skördat rapsfält och kysser varandra ömt på halsen innan han knullar mig medvetlös i stussen.) Hur som haver, under en sommar blev vi bästa vänner och hade så där kul man bara kan ha när man är liten.

Vi hängde dygnet runt. Jag sov över hos honom, han sov över hos mig, jag följde med hans familj på utflykter, han följde med till min familjs landställe. Nu låter det som om jag bygger upp för en härlig homoerotisk sexscen igen – men det blir inget med det, det kan jag lova er.

När sommaren led mot sitt slut började Robin nämligen plötsligt hänga med ett extremt mycket coolare och äldre gäng på typ fem–sex killar (kan inte vara nog tydlig med hur coola dom var). And you guessed it: Jag fick inte vara med! Tihi! UNDRAR om det kunde ha att göra med att jag var ... BÖG?

Jag försökte hänga på så gott jag kunde men ni vet hur svårt det kan vara när personerna man vill umgås med väldigt tydligt säger ”Du får inte vara med”. Så jag blev återigen jätteledsen. Jag hade förlorat min bästa vän. Istället fick jag ägna mig åt det näst mest roliga man kan göra som barn: följa med mamma och handla mat. Så där levde jag i några veckor, tills en dag när jag plötsligt ändå *fick* vara med. Bara så där. Jag skulle få vara med i gänget. Till

en början förstod jag inte varför, men ganska snart insåg jag vad det handlade om.

Vi hängde en hel eftermiddag och jag var så glad för att jag äntligen fick umgås med dom. Jag skuttade runt som Maria i *Sound of Music* när hon är på väg till sin första dag på nya jobbet hos familjen von Trapp. Plötsligt hamnade vi på en asfaltsplan med gröna containrar där man kan återvinna tomglas och sånt. Vi var skyddade från insyn och rätt långt från nån som kunde rycka in. Då förändrades stämningen blixtnabbt. Det kändes som om det dragit in kolsvarta åskmoln över oss, fastän kvällssolen fortfarande värmdde. Killarna ställde sig i en cirkel omkring mig och dum som jag var försökte jag ställa mig med dom, för jag fattade verkligen inte att det var mig dom omringade. Jag tittade på Robin och skrattade till.

”Vad är det som händer?”

Ledargestalten i gänget såg mig djupt i ögonen och sa: ”Shemale Edvin.” En annan stämde in. En tredje. En fjärde. Snart stod alla och skrek SHEMALE EDVIN, SHEMALE EDVIN, SHEMALE EDVIN. Innan jag fattade vad som hände låg jag med ansiktet tryckt mot asfalten bland gammalt glassplitter och grus medan alla sex killar slängde sig på mig. Den tyngden var inte asskön. Dom var inte direkt pinnsnala heller. Efter en stund reste dom sig och den där härliga ledarkillen böjde sig över mig. Han höll upp en femkrona. Jag spände varenda millimeter av kroppen i total panik, ville springa därifrån, men jag kom inte upp. Drottning Silvias ansikte hade framstått som

helt avslappnat i jämförelse med hur jag måste ha sett ut.

Vad skulle han göra med femkronan? Skulle jag få den?

Nej. Han sparkade över mig på mage igen, ställde femkronan på högkant i min nacke och satte sin fot över den. Med hela sin kroppstyngd tryckte han sen ner myntet mellan mina nackkotor. Återigen – vad skönt! Smärtan var total och strålade ut i varenda cell, jag kan fortfarande känna den om jag tänker på det. Dom andra killarna började sparka på mig, men förvånansvärt löst. Det kanske var smärtan från femkronan som bedövade kroppen, men till sist slutade jag känna nåt alls.

Det var inte förrän en av dom började sära på mina ben som jag återfick insikten om var jag var nånstans. Killarna knäppte sina händer, som när man ska be en bön. Fast dom var ändå inte helt knäppta, mer som hur lucian håller händerna i ett luciatåg. Handflata mot handflata. Dom tog sina luciahänder, tryckte upp dom mot mitt anus och särade på händerna, som om dom försökte bända upp min rumpa. Jag tackar allt och alla för att jag fortfarande hade mina shorts på mig.

En stund senare sprang killarna iväg och jag låg ensam kvar på asfalten. Det märkliga är att jag fortfarande kände mig lite glad, för jag hade ju ändå fått vara med och leka.

Den här händelsen, tillsammans med allt annat piss som pågick, gjorde att jag tryckte undan min sexualitet och fick en väldigt melankolisk inställning till livet. Att leva utan att få vara sig själv är som att långsamt skrapa av sina hudlager, ett efter ett, tills man kommer in till kärnan. Och

där är det bara ett mörkt svart hål. Man ljuger konstant för sig själv och andra och blir fånge i sin egen kropp. Åren mellan sjuan och nian försökte jag bara överleva, utan att tänka på anledningen till varför jag mådde som jag gjorde. Jag befann mig i nåt slags limbo där inget var tråkigt och inget var kul. Allt var ingenting. Jag var inte glad, inte ledsen, bara ett enda stort ”?”.

Till sist skulle jag äntligen sluta nian. Är inte det den viktigaste dagen i absolut allas liv? Skit i att folk säger att studenten är det roligaste du nånsin kommer uppleva, det är total bullshit. Sista dagen i nian påverkar dig så till den milda grad. Dom flesta av oss har ju gått i samma grundskola sen förskoleklass, med samma människor från dag ett. Personer du blivit ihoptuttad med som sexåring och som du inte själv har valt att ha omkring dig. Tillsammans har ni gått igenom piss och formats i en mall som absolut inte är anpassad för alla. Man har varit omringad av lärare som inte förstår en, klasskompisar som är elaka och som man inte kan fly ifrån (för att inte tala om deras föräldrar och syskon) och dessutom tvingats lära sig allt om ämnen man inte ens är intresserad av. Samtidigt går man igenom puberteten och ska försöka hitta sig själv.

Dagen du går ut nian förändras allt det där. Du kanske inte alltid agerar så moget och påverkas fortfarande mycket av kompisar och föräldrar, men du börjar i alla fall få möjlighet att forma ditt eget liv. Så tänkte jag absolut inte då, men i efterhand har jag förstått hur viktig den här tiden var för mig. När jag började gymnasiet fick jag helt andra

möjligheter att växa. Plötsligt kunde jag själv bestämma vilken skola jag skulle gå i och vilka vänner jag ville umgås med. En av dom var lesbisk och hon hjälpte mig att stärka mitt självförtroende nåt enormt. Hon hade blåfärgat hår i en mohawk, Dr. Martens med brittiska flaggan, trasiga jeans, sylvassa nitar på jackan och en septumpiercing. (Ja, alla lesbiska ser ut som Lisbeth Salander, jag är ledsen, I don't make the rules.) I hennes närvaro kände jag mig modigare och mer bekväm. Det här visar verkligen hur viktigt det är med förebilder – bara för att jag träffade *en* simpel lesbianska förändrades alltså hela min syn på mig själv.

Det tydligaste skiftet skedde en morgon på hösten i ettan. Det var i oktober 2012 och jag kommer minnas det så länge jag lever. Dagen innan hade varit som vanligt: Jag hatade att jag var bög, kände mig instängd i min egen kropp och kämpade med att försöka leva mitt liv som straight.

Men den här morgonen hade nånting hänt. Jag slog upp ögonen i mitt pojkrum i Duvnäs Utskog och var plötsligt helt fine med mig själv. Det låter kanske otroligt, men ångesten hade försvunnit. Alla onda tankar var borta. Det verkar som att det skedde över en natt, och på ett sätt var det faktiskt så, men självklart var det också ett resultat av att en massa saker äntligen hade börjat falla på plats för mig. Jag hade börjat forma mitt liv och fått en ny stöttande omgivning – vänner jag tyckte om och kände mig trygg tillsammans med. Jag kunde äntligen vara stolt över mig själv och till slut bara älskade jag att vara bög. Jag kände

glädje och en värme inom mig för första gången på fem år. Vägen dit hade varit hemsk, men nånstans under sommaren och den tidiga hösten efter nian hade jag börjat acceptera mig själv och den jag var. Min acceptansperiod var över.

Det var också då jag kom fram till att jag fan inte ska behöva komma ut för nån. Jag berättade visserligen för mina närmsta tjejkompisar, men utöver det vägrade jag att genomgå hela den där komma ut-proceduren. Självklart pratade jag om att jag var bög mest hela tiden, men jag bestämde mig för att inte ha några fucking "samtal" där jag satte mig ner och berättade. Inte för nån! Inte ens för mina föräldrar. Det här handlar nämligen om *mig* och ingen annan. And to this day har jag fortfarande inte "kommit ut". Istället har informationen om mig och min sexualitet fått sippra fram naturligt, jag har snackat om det när det kommit upp och det har gått hur bra som helst. Förutom en gång för bara nåt år sen när min moster frågade om jag hade flickvän. Då tittade jag på henne och snörpte på munnen som Meryl Streep i *Djävulen bär Prada*.

Idag är jag självsäker och modig. Men jag minns fortfarande den där sommareftermiddagen på asfalten mellan dom gröna containrarna. När jag låg ensam kvar, miss-handlad på den smutsiga marken. Den kvällen lovade jag trettonåriga Edvin att aldrig glömma. Att så fort jag får chansen berätta om det som hände och kämpa för att andra inte ska behöva uppleva det. Den här boken är för honom, och alla andra hbtqi-personer där ute.